

НАШІ БАЖАННЯ ТА ВЧИНКИ

Дощові бажання

Дощило... Дощ у лютому зовсім не такий, як в інші пори року: осінь без сумних задумливих дощів зовсім не осінь, а веселих швидких весняних і літніх дощиків з нетерпінням чекають малята й деякі дорослі. Адже після них залишаються такі гарніючі калюжі!

- *Як ви думаєте, чому дощів у лютому ніхто не чекає?*

Поліна стояла біля вікна і сумно дивилася на похмурий дощик. Здавалося, навіть йому самому зовсім не хотілося йти в лютому. Настрій був зовсім кепський, адже в таку погоду мама не дозволяє гуляти, аби не намочити ніг, а от якби у Поліни були високі гумові чобітки та плащик, то можна було б навіть у таку погоду досхочу знаходитися по калюжах, перегойдатися на всіх гойдалках на дитячому майданчику біля будинку та ще багато чого цікавого встигнути зробити. А так... Поліна могла лише подумки уявляти свої бажання.

- *Роздивіться картину. Які бажання має Поліна? Як ви думаєте, чому саме такі?*
- *Чи важливі вони?*
- *Упорядкуйте бажання за важливістю. Чи в усіх вийшла однакова послідовність? Чому?*
- *Розкажіть про Поліну за сюжетною картиною. Про що можуть розповісти нам бажання людини?*
- *Чи є у вас схожі бажання?*
- *Чи завжди вам вдається втілити ваші бажання? Чому?*
- *Чи всі бажання Поліни можуть здійснитися? Поясніть свою відповідь.*

Чи завжди бажання хочуть здійснюватися?

Звичайно, бажання на те й бажання, щоб здійснюватися. Адже кому потрібні неслухняні бажання? Та не завжди це відбувається швидко.

- *Як ви гадаєте, чому?*
- *Як правильно говорити: “здійснюю бажання” чи “бажання здійснюється”? Чому?*
- *Що треба робити, щоб бажання швидше виконувалися?*

Усі свої бажання Поліна вважала дуже важливими. “Ну як же можна обійтися без гумових чобітків? У всіх моїх подружок є. А чому немає у мене? І я хочу рибок в акваріумі! Буду з ними розмовляти, годувати їх, розглядати, коли захочу... Ну які ж у мене неслухняні іграшки! У мене ще скільки справ, а вони ніяк не хочуть прибиратися. Я так нічого не встигну зробити!” — такі думки блукали в Полініній голові.

Ні, Поліна не була ледачою, просто в неї було стільки бажань, що іноді вона сама про них забувала. Дівчинка розпочинала різні справи, їй складно було зосередитися на одній, і тому вона не завжди доводила їх до кінця.

- *Що ви порадили б Поліні? Що вона має робити, аби завжди всі справи доводити до кінця?*
- *Чому варто завершувати всі розпочаті справи?*

Хто допомагає бажанням здійснюватися?

Звісно, не всі бажання Поліни були такими неслухняними. Наприклад, іграшки справді прибиралися самі. Але дівчинка помітила, що це відбувалося лише тоді, коли в гостях була бабуся.

- *У чому секрет?*

Ще бажання добре виконувалися, коли Поліні хтось допомагав: мама, тато чи старший брат. Вони завжди вигадували щось цікаве, дівчинка зосереджувалася, і всі справи та бажання швидко виконувалися. Така допомога була особливо цінною, коли треба було зробити щось складне. Звісно, Поліна була ще маленькою, тому від допомоги вона ніколи не відмовлялася.

- *Чому бажання добре виконувалися, коли Поліні хтось допомагав?*
- *Чи для виконання всіх бажань дітям потрібна допомога?*
- *Чому дівчинка вважала себе маленькою, хоча й навчалася у другому класі? Як ви думаєте, маленькою чи великою була Поліна?*
- *А ви великі чи маленькі? Чому?*

Бажання виконувалися майже миттєво ще й тоді, коли для цього Поліна мала робити щось цікаве. Дівчинка й не помічала, як це відбувалося, і жодна допомога їй не була потрібна. А от коли треба було робити щось складне... І виконання саме таких бажань Поліні хотілося найбільше.

- *Як ви виконуєте свої бажання?*
- *Коли і чому вам потрібна допомога? Чи варто від неї відмовлятися? Чому?*
- *Які бажання виконуються найлегше, а які — важко? Чому саме ці?*

- Чи завжди свої бажання можна виконати без жодної допомоги?
- Як і кого варто просити про допомогу?
- Що краще: довго виконувати своє бажання самому чи попросити про допомогу?

Важливі та неважливі бажання

Одного разу на прогулянці Поліна з подружками обговорювали свої бажання. Звичайно, однакових людей не буває, тому й бажання в кожного свої. Подружки посперечалися, чиї бажання найважливіші, та ще й треба було обговорити, які бажання можна виконати власноруч, а які — неможливо. Тож дівчатка радилися, кого варто просити про допомогу.

Раптом до них підійшов незнайомий хлопчик і майже закричав, слова хлопчика було складно розібрати:

— Доброго дня!

— Чого ти кричиш? — різко відповіла Наталочка. — Ти що, не чуєш, що ми розмовляємо?

— Вибачте! Ви сиділи спиною і мій братик не помітив цього, — вибачився інший хлопчик. — Мене звать Петрик, а це мій брат Андрій.

— А твій брат сам не може вибачитися чи не хоче? — образилися дівчатка.

— Він майже нічого не чує, — спокійно пояснив Петрик. — Після хвороби Андрій втратив слух, а наші батьки не можуть назбирати грошей на слуховий апарат для нього. Тож поки що йому складно спілкуватися. Вибачте!

Після цих слів у дворі стало тихо. У Поліни та її подружок ніколи ніхто з рідних довго не хворів. Мабуть, тому відповідь Петрика так вразила їх. Кожна уявила, що не чує шелесту вітру в травинках, цвірінкання горобців, тихих лагідних слів мами, підбадьорювання тата... Ніхто з них не міг навіть уявити такого. Тому дівчаткам стало страшно і враз захотілося щось зробити. Але що? Як не образити Андрійка та Петрика? І ще дівчатка зрозуміли, що бажання Петрика та Андрійка набагато важливіше за їхні. З одного боку все просто — Андрій хоче чути, а з іншого — навіть незрозуміло, що саме можна вдіяти.

- Як ви діяли б на місці дівчаток?

Чи може чиєсь бажання бути важливішим за власне?

— Як ми можемо допомогти? — тихо промовила Поліна. Вона розуміла, що слуховий апарат дуже дорогий, адже батьки хлопчиків не можуть його купити.

— Андрій вміє робити класні іграшки-оригамі, — пояснив Петрик. — З рухомими частинками.

Андрій показав колекцію паперових іграшок, які вигадав і зробив власноруч. У руках хлопчика жабка кумедно застрибала, квітка розцвітала, двері хатинки відчинилися, і звідти визирнули кумедні тваринки.

— Клас! — захоплено вигукнули дівчатка. — Ми такого ніде ніколи не бачили! Можна погратися?

— Звичайно, можна, — голосно промовив Андрій і вперше усміхнувся. — Тільки обережно, адже такі іграшки легко зламати.

— Ми робимо іграшки разом, — пояснив Петрик. — Треба допомогти батькам швидше зібрати гроші на лікування, адже щомісяця слух Андрія погіршується. Він не може довго чекати.

— Давайте покличемо дітей з інших будинків! Та й на майданчику малюки з мами гуляють, — запропонувала Поліна. — Можливо, їм сподобаються іграшки, і вони їх куплять.

— Та ще й знайомим розкажуть, — долала Наталка.

Враз дівчатка пригадали, що в них виходить добре. І розпочалася робота. Дівчатка розповіли про Андрія та Петрика однокласникам, а ті своїм знайомим. Запрацював ланцюжок дружби: кожен виконував роботу, яку міг, усі одне одному допомагали, ніхто вже й не згадував про свої труднощі. Дітей згуртувало бажання допомогти Андрію знову чути.

Другокласники влаштували ярмарок, розповіли про братів своїм батькам. Одного дня Петрик сказав, що тато Наталочки знайшов спонсора, який швидко допоможе зібрати гроші та організує лікування Андрія.

Що краще: виконувати свої бажання чи допомагати іншим?

Кілька тижнів у дворі ніхто не бачив Андрія та Петрика. Одного дня брати прийшли до школи з батьками. Андрію поставили слуховий апарат і він вже чув. Брати та їхні батьки схвильовано дякували. Здавалося, радості дітей не було меж. Це їхня перша велика відповідальна справа. Кожен відчував свою причетність.

Завдання з робочого зошита (частина 2, завдання 2, с. 13)

Що ти відчуваєш, коли твоє бажання здійснюється? Наведи слова — назви емоцій та намалюй відповідні вирази облич.

Напевно, виконанню жодного свого бажання діти так не раділи.

- Чому діти так зраділи?
- Як ви гадаєте, що було далі?
- Чи припинили діти створювати іграшки? А продавати?
- На що витрачали гроші?